

Країно рідная! ох, ти далека мріє!
До тебе все летять мої думки.
Їм страшно й радісно, якась надія мріє...
Так з вірію в свій край летять пташки.

Чи не здається їм, що принесуть з собою
Новії, ще не співані пісні,
Що в краю темному, сповитому журбою,
Блиснуть пісні, мов блискавки ясні.

Се вже було колись... Се вже не раз бувало:
Я на чужину йшла шукать надій —
Як в рідній стороні мені їх бракувало —
І оновлення силі молодій.

Я марила весь час про воріття хвилину
Серед чужого, іншого життя, —
Та завжди першую колючую тернину
Приносила хвилиною воріття.

Холодний зброї блиск, от перше привітання,
Кордонні вартіві непривітні...
«Чи ми вертаємось, чи йдемо на вигнання?» —
Питалися мої думки й пісні.

Мене знов обступила тісна, щільна
Неволі рідної знайома стіна,
І кожна думка там, що народилась вільна,
Враз блідла, мов невільниця сумна.

Там ангел помсти злий, суворий дух темниці,
Проймав мене знов зором огневим

І мрії чистії, мої гірські орлиці,
Геть розганяв мечем своїм кривим.

Спотворено тоді пісні мої бриніли,
Оті нові, неспівані пісні;
Стурбовано думки крилами тріпотіли,
Мов над огнем метелики нічні.

Не раз було мені так прикро, непривітно,
Як у безлистім гаю під дощем,
Мов у глухую ніч, і жаско, й неохвітно,
І серце знов заходилося плачем.

Тоді мені ота далекая чужина
Здавалась краєм вічної весни.
Так перелітняя приборкана пташина
Про вирій смутно марить восени.

5.06.1899

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с. 177 — 178.

Вперше надруковано у збірці « [Думи і мрії](#) ».

Автограф — ІЛШ, ф. 2, № 696.

Датується за автографом.

Подається за збіркою «Думи і мрії», стор. 120 — 121.

Вірш написано з нагоди повороту з Берліна, де Леся Українка провела майже півроку в зв'язку з операцією ноги.